

Призори, дружината се събра при воденицата. Савата бѣ довелъ Марка, съ два голѣми коша. Въ единия кошъ влѣзе Асенъ, въ другия Диню. На самаря седна Коста, а отзадъ Гочо Пумпалтъ. Савата съ зелената кутия и Гуджо тръгнаха пешъ. Пжтътъ ехтѣше отъ кола, кораби и берачи. Стигнаха до Гочовото лозе. Момчетата разбраха, за кое лозенце говорѣше бате имъ Савва. Запалиха огънь. Извадиха отъ кутията хлѣбъ и сирене, хапнаха и се прѣснаха между лозитѣ съ косерчета и кошнички въ ржце. Марка вързаха за дрѣна. Слънцето изгрѣ и едритѣ зърна на гроздоветѣ блеснаха като учудени очички.

Сребърни паяжини се носѣха извъ въздуха. Пожълтѣлото поле тамъ долу простираше цѣлия си гърбъ на слънцето. И навредъ изъ лозята се носѣше глъчъ и смѣхъ.

Тъкмо по това време до пждарницата на срещния върхъ стигна запхтѣнъ бай Теньо налбантинътъ. Рунтавиятъ Арапъ зарѣмжа и пждарътъ скочи.

— Добъръ день, Чаушъ! — поздравя налбантинътъ и седна да почине.

— Далъ ти Господъ добро, бай Те-